

הצב והארנב

קוריאנה

תשאלו - מאין בא צב לאדמה? שמעו סיפור.
בקרקעית האוקיאנוס התרגשה פעם צרה גדולה.
הדרקון הגדול, מלך כל הימים ואוקיאנוסים, חלה
מאוד. לשווא בדק אותו כלב הים, רופא חצר

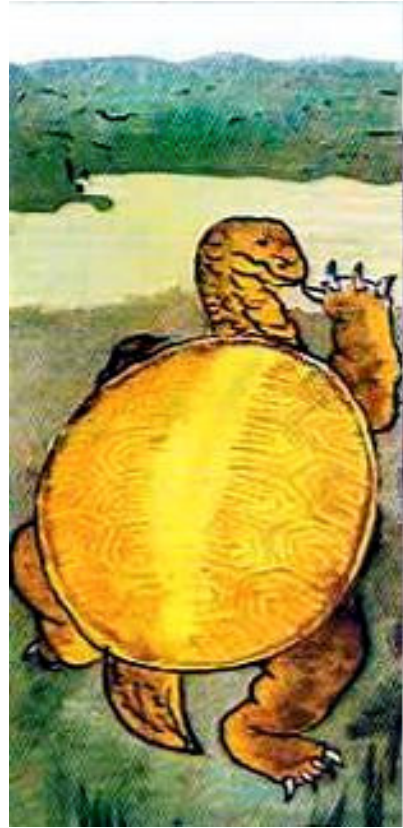
המלכות, הסתכל על לשונו
הארוכה, דפק בבטנו, הוא לא
הצליח להחליט מה מחלתו של
המלך ואיזה טיפות ואבקות
לרשום לו. מדי יום הדרקון
נעשה חלש יותר והתרופות רק
הזיקו לו.

כל יועצי המלך התהלכו על
קצות האצבעות ודיברו בלחש.
דין מוות נגזר על צחוק או חיוך.
אך פעם הופיע בארמונו של הדרקון

תמנון-מתבודד. שנים רבות הוא לא עזב את ביתו,
אך כששמע במחלתו של השליט החליט לבוא
ולייעץ. הוא נעמד בפני הדרקון ואמר:
"מלכי הגדול! לפני שנים רבות סבא שלי חלה
במחלה דומה. ורגע לפני מותו חכם אחד הביא לו
כבד של ארנב חי. סבא אכל את הכבד והבריא
מיד. אם ישיגו גם לך כבד של ארנב חי מחלתך
תעבור.
ידוע שארנבים לא חיים בים, אבל על החוף, לא
הרחק משפת הים, חיים רבים כאלה."
שמע הדרקון הגדול את דבריו של התמנון והתעצב.
"אני מלך כל הימים והאוקיאנוסים, לווייתנים
וכרישים רועדים לפני, ובכל זאת לא אוכל לתפוס
ארנב טיפש."
חשב הדרקון יום, חשב יומיים וביום השלישי קרא
אליו את כל היועצים ושאל איך להשיג כבד של
ארנב.
זמן רב חשבו היועצים ולא הצליחו לתת עצה. עד
שלווייתן ענק אמר "דרקון! מלכי הגדול, תטיל עלי
לתפוס ארנב. אני יכול להביא אותו מהר מאוד

"התוכנית שלך טובה!" אמר "לך וצא ליבשה. עכשיו החיים שלי תלויים בתבונה שלך!"

הצב התכונן, נפרד מהמשפחה והתרומם אל פני הים. החוף היה לא רחוק. הצב יצא על האדמה וזחל לכוון ההרים. הוא היה מרוצה מאוד מהתפקיד. ואיך זה! אם הוא יביא את הארנב לקרקעית הים, השליט ימנה אותו ליועץ ראשי! ופתאום נזכר הצב שעוד מעולם לא ראה ארנב.

"איזה אסון!" לחש "יצאתי לדרך

בלי לשאול איך נראה הצב. צריך לחזור הביתה." והצב חזר לחוף, נכנס למים וירד לקרקעית לא הרחק מהארמון של הדרקון. שם, כרגיל, התאספו היועצים.

אדונים" אמר הצב הנבוכ "אולי מי מכם פגש ארנב?"

לכאן."

השתומם הדרקון ואמר "תודה לך, לווייתן. אך תגיד, משרת נאמן שלי, כיצד תתפוס את החיה הזו?"

"זה פשוט" ענה הלווייתן "אשחה לחוף, אפגוש ארנב, אבלע אותו ואשחה חזרה."
"אך, לווייתן, לווייתן" התעצב הדרקון "ראשך גדול אך שכל רב אין בו! איך אוכל להוציא את הארנב מהבטן שלך?"
הלווייתן הנבוכ השתתק. ואז אל הדרקון ניגש צב ואמר "תטיל עלי לתפוס ארנב. יש לי ארבע רגליים ואני יכול גם לשחות, וגם ללכת יום שלם על יבשה.

אפגוש ארנב, אפתה אותו ואביא הנה."

הדרקון חשב, חשב והסכים: שהצב יביא את הארנב. הוא ערום. לא סתם ראשו דומה לזה של נחש.

תחת השריון שלו ויצא שוב על חוף הים. הוא מיד התחיל לזחול להר שם, כפי ששמע, חי הארנב. קרה שבדיוק בזמן הזה הארנב יצא לריצה קלה לפני ארוחת הצהריים שלו. אחרי כמה דילוגים שמע שמישהו קורא לו.

הארנב נעצר ושאל "מי קורא לי?"

מאחורי האבנים יצא לקראתו הצב. הוא ניגש אל הארנב, הביט עליו מכל הצדדים ואחר כך שאל "אמור, אתה ארנב?"

"אני ארנב" ענה הארנב "ואתה? איזו חיה אתה? אני רואה כזו פעם ראשונה בחיי. מאין הגעת לארץ שלנו?"

"קוראים לי צב. ואני חי בקרקעית הים, ולכן עוד לא ראית אותי. אבל היום באתי הנה במשימה חשובה מאוד."

"ומאין ידעת שאני ארנב, כשעוד אף פעם לא ראית

מהקהל נשמעה שריקה. זה היה סרטן גדול, שהושיט עיניים וצחק.

"מדוע אתה צוחק?" שאל הצב "איזו חוצפה זו?" הסרטן הצטדד לצב ואמר "צחקתי מבורות שלך." "כלומר אתה פגשת כבר

ארנב?"

"בוודאי. איך זה, לא אכיר ארנב? כבר פגשתי אותו מספר פעמים, כשהוא מטייל לא הרחק מההרים."

"זה מצוין. אמור לי איך הוא נראה."

"ברצון אגיד לך, אך כולם יודעים שהזיכרון שלך לא טוב ביותר. כבר מוטב שאצייר לך את החיה."

"אהיה לך אסיר תודה, סרטן יקר, ואזכור אתך כשאהיה היועץ הראשי של המלך." הסרטן צייר והצב שם את הציור

אותי?"

"זה פשוט. יש לי תמונה שלך!"

הצב הוציא את הציור והראה לארנב.

"איזה דמיון!" השתומם הארנב "בדיוק, אבל בדיוק

כמוני! מאין לך הציור?"

"את הציור קיבלתי מהסרטן, יועץ מלך הים."

הארנב גירד אחרי אוזנו ושאל "כלומר יודעים עלי

גם על קרקעית האוקיאנוס?"

"בוודאי! מובן שידועים! ואני באתי אליך כדי להביא

לך הזמנה של השליט שלי. מלך הימים מזמין אתך

להתארח אצלו."

"אני מודה מאוד על ההזמנה" השתחוה הארנב

"אבל לא אוכל לבוא אתך לים. האם לא שמעת

שאני לא יודע לשחות ואפילו מפחד מהמים?"

"שטויות" אמר הצב "אינך צריך לדאוג. אביא אתך

לקרקעית הים בבטיחות מלאה."

אבל לארנב לא היה חשק להיפרד משדות הכרוב,

גני צנון מתוק וגזר עסיסי, ומהמאורה הנוחה

והנעימה שלו. לכן שאל שוב "האם ידוע לך למה

מצאתי חן בעיני המלך שלכם? למה בחר דווקא

בי?"

"בוודאי שאני יודע" ענה

הצב "המלך שלנו הוא

במיוחד טוב-לב ואוהב

צדק. הוא מתאבל

כששומע שמישהו

מהחיות נפגע. והנה נודע

למלך הטוב שלנו כי קשה

לך לחיות על פני האדמה.

הוא ממש בכה כשהסרטן

סיפר לו כי עיט יכול

לחטוף אתך, נמר עלול

לטרוף אתך, או בן-אדם

יהרוג אותך בירי. 'תביאו

אותו אלי!' קרא המלך תוך

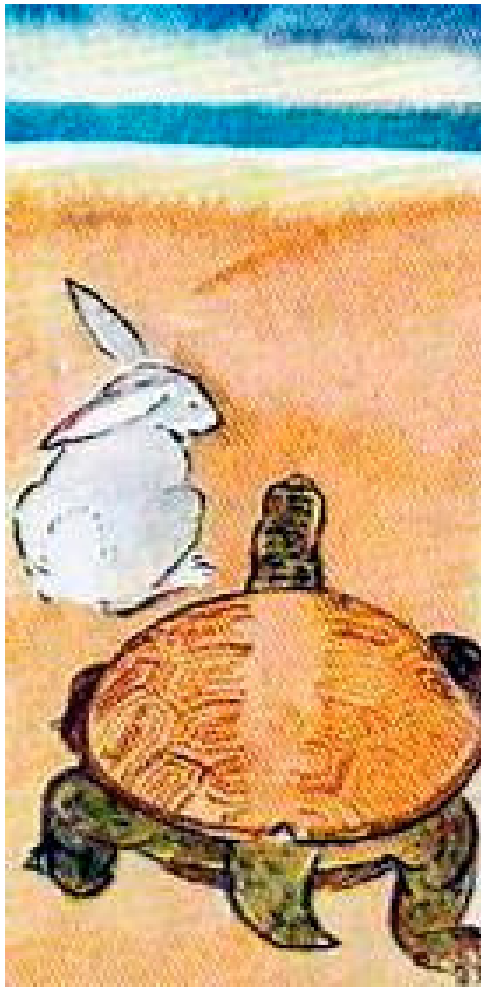
בכי 'הרי כאן, על קרקעית

הים אף אחד לא יפגע בו. אין כאן עטים, לא נמרים

ולא בני-אדם! ולכן באתי לחפש אתך."

המילים של הצב ריגשו מאוד את הארנב.

"זה נכון!" אמר "כאן, על האדמה כולם רודפים

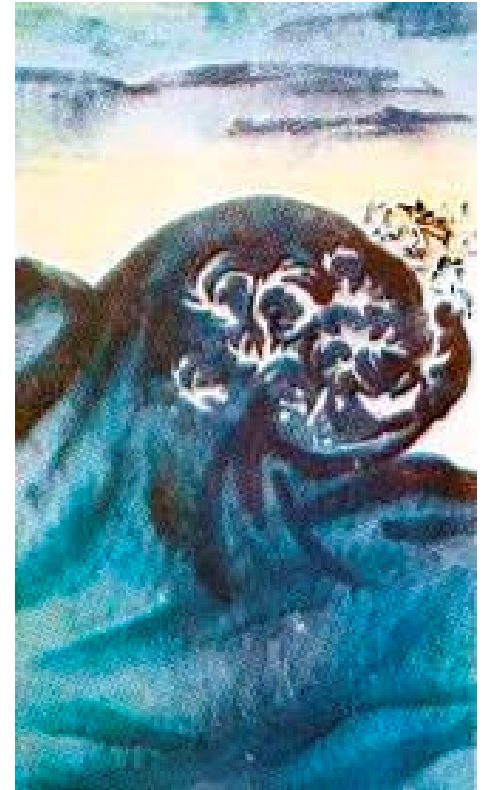
אותי, החיות, הציפורים, בני-אדם. כבר פעמים רבות הייתי קרוב למוות! אפילו במאורה שלי אינני מרגיש בטוח. מסכים! אלך אתך לקרקעית האוקיאנוס, שם כולם טובים ושלווים!"

"מצוין!" קרא הצב.

"חבל על הזמן. נלך מיד!"

"כן, כן. נלך מיד!" ויחד התחילו ללכת לכון הים.

הארנב חייר, בחוסר סבלנות הניע את אוזניו ודילג ממקום למקום. ולמרות שהצב ניסה למהר כמה שרק יכול היה, נראה לארנב שהם זוחלים כמו חלזון.

בסוף אמר הארנב "אדון צב, עלה על גבי ותוך דקה נגיע לחוף הים. ומשם כבר אתה תשא אותי. מסכים?"

"מסכים, בהחלט מסכים. הרי זו הפעם הראשונה

שיצאתי ליבשה, וזה קשה לי מאוד."

הצב עלה על גבו של הארנב וזה רץ אל הים. הוא רץ מהר כאילו שזאב רודף אותו. הצב עוד לא הספיק להכניס את ראשו תחת השריון כשהם נמצאו כבר ביער שהשתרע לאורך החוף.

רוח חזקה נשבה, גלים התרוממו בים וזה נראה לארנב מפחיד למדי. "ראה, אדון צב, איך הים גועש. בסערה כזו אנו עלולים לטבוע" אמר.

"מה פתאום!" צחק הצב "מיד רואים שאינך רגיל למראה הים. הוא גלי רק על הפנים. כשנטבול, הכל יהיה שקט בפנים. שב עכשיו על השריון שלי ואל תדאג."

אך הארנב השתהה. הוא פחד להיכנס לעמקי הים. ובדיוק אז הופיעה מרחוק מכרה ישנה שלו, גירית. הגירית השתוממה מאוד כשראתה את הארנב כל כך רחוק מהמאורה שלו.

"מה אתה עושה כאן?" שאלה.

הארנב ליטף בחשיבות את אוזניו וענה "האדון צב הודיע לי שמלך הים רוצה להכיר אותי. אני מתכוון לבוא ולבקר בממלכתו."

כולם יודעים איזה אוזניים רגישות אצל הארנב. הוא לא אבד אף מילה מדבריו של הצב, בזמן שהגירית לא שמעה דבר.

"שמעי, גירית" אמר הארנב "בכל זאת אקפוץ לרגע למלך הים. מעניין לשמוע ולראות, איך חיים שם." והארנב חזר מהר לחוף, שם הצב כבר חיכה לו.

"לא רציתי להעליב את השליט שלך" אמר הארנב

לצב "וחוץ מזה

חששתי שהוא יכעס

עליך אם תחזור

לבדך.."

"אכן כך!" שמח הצב

"הגירית הזו טיפשה

ורק מקנאה בך. אז

בוא ונצא לדרך!"

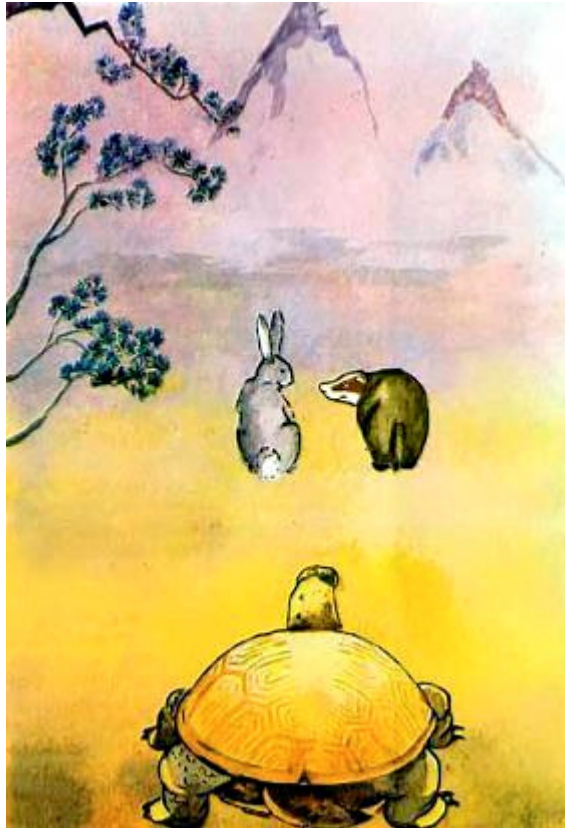
הצב לקח על גבו את

הארנב הרועד מפחד,

ונכנס למים.

אם על האדמה נע

הצב בקושי רב, הרי

"איזו שטות! לא תחיה שם אפילו יום אחד!"
"מה? מי יעז לפגוע בי אם המלך בעצמו זקוק לי?"
"מרמים אותך! קרקעית הים מלאה מפלצות. תמות

שם. שמע בעצתי. רוץ מכאן

רחוק ושכח את הצב."

מילים אלה הטרידו את

הארנב והוא התחיל

להתלבט. בסוף אמר "שמע,

אדון צב. נזכרתי שבמאורה

שלי נשאר עוד מלאי גזר

טעים. לכן כרגע אינני יכול

להיענות להזמנתו של

השליט שלך."

אמר כך ובשלושה דילוגים

עמד כבר ליד הגירית, ויחד אתה צעד לתוך היער.

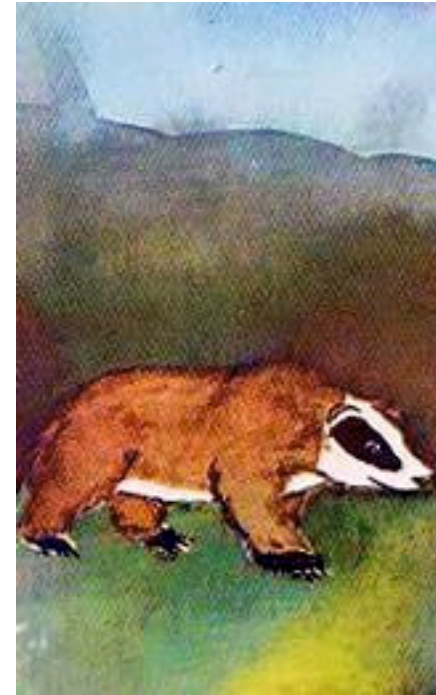
כשהצב ראה זאת התחיל לקרוא בעצב כאילו

לעצמו "איזה אסון! כמה יתעצב המלך! שכחתי

בכלל לספר לארנב את הדבר החשוב ביותר. מלכנו

זקן וחלש, ורצה למסור את הממלכה שלו לארנב

חכם..."

לא סיפרת לי מיד שהמלך הטוב זקוק לכבד שלי?"
הצב גיחך "אילו סיפרתי לך זאת, לא היית מסכים
לבוא אתי."

"עשית שגיאה, אדון צב. ברצון הייתי
מוסר למלך הטוב והצודק את הכבד
שלי, ואולי אפילו שני כבדים. אך אני
לא סוחר את הכבד אתי. הוא חשוב
מדי בשבילי ועלול להיפגע בזמן
הדילוגים שלי. אני שומר אותו
בארון, במאורה שלי. עכשיו נצטרך
שוב לצאת לאדמה ואחר כך לחזור
הנה. הנה כמה טרחה מיותרת
גרמת, אדון צב!"
הדרקון כעס מאוד כששמע שהצב
הביא ארנב ללא כבד. שוב הצב הזה
שכח משהו, והפעם את הדבר
החשוב ביותר.

"טיפש שכמותך!" צעק "אך העזת
לביא את הארנב הנה בלי שסיפרת לו על הכבד!
חזור אתו מיד. אני רוצה שלקראת ערב יעמוד כאן

במים הוא שחה מהר ובביטחון. הוא הגיע למרכז
הים וירד לעומק. את הדרך הוא הכיר היטב ועל
הקרקעית הם נמצאו ממש
מול הארמון המלכותי.
כשיועצי המלך ראו את הצב
עם ארנב על גבו מיד הודיעו
לדרקון על האורח שכל כך
ציפה לו. שני כרישים פתחו
לפני הארנב את שער
הארמון והצב הוביל אותו
אל כס המלכות שעליו ישב
מלך הים.
"דרקון הטוב והחכם" אמר
הצב "מילאתי את הוראתך.
הנה ארנב חי לפניך. תוכל
עכשיו לאכול את הכבד

שלו!"

כשהארנב שמע את המילים, כמעט והתעלף. אך
מאחר שלא היה לו עוד חשק למות, אמר מהר
ובקול רם, כדי שכולם ישמעו "אדון צב היקר. מדוע

ארנב עם כבוד! ואם לא, אמסור אתך לכרישים!"
שוב תיישב הארנב על שריונו של הצב והם שחו
לחוף. אך כשרק הצב עלה על היבשה הארנב קפץ
ממנו ובמהירות רץ ליער.

"שלום, צב טיפש!" קרא "רצית את הכבוד שלי?
הנה הוא כאן!" והארנב דפק לעצמו על הבטן.
והצב לא ראה אותו יותר. איך יוכל לרוץ אחרי
ארנב!

הצב ידע שהדרקון לא אוהב להשטות והוא עלול
למסור אותו עכשיו לכרישים.

חשב-חשב צב ובסוף אמר לעצמו "אם הארנב
הטיפש יכול לחיות על האדמה, אוכל כך גם אני."
והצב נשאר על היבשה. הוא האב הקדמון של כל
צבי היבשה.

אבל הארנבים נשמרים מאז ולא מתקרבים לחוף
הים.